

La dextral

“Ho tenien tot a favor per fumar la pipa de la pau, encara que per a ells la pau i la pipa no signifiquen gran cosa, i han preferit desenterrar la dextral de guerra. Així mateix: resulta ben difícil mirar-s’ho d’una altra manera.”

Tenien una oportunitat perfecta. Una oportunitat d’or, justa i constitucional, servida en safata, la més clara i diàfana que la providència divina, en forma d’alt tribunal, podia posar en les seues mans. I doncs, no solament l’han desaprovechada sinó que l’han convertida en ocasió de desastre. Ho tenien tot a favor per fumar la pipa de la pau, encara que per a ells la pau i la pipa no signifiquen gran cosa, i han preferit desenterrar la dextral de guerra. Així mateix: resulta ben difícil mirar-s’ho d’una altra manera. La veritat és que no tinc del tot clar què és una dreta normal, però no és la nostra. Imagine que una dreta normal és una cosa com la del senyor Chirac que governa a França, com la dels conservadors britànics, els democristians alemanys i gent així. Una gent que en matèria econòmica, laboral i similar poden defensar determinats interessos i no uns altres, però que quan toca usar la raó en matèries de ciència i de cultura, de llengües, universitats i coses com aquestes, no fan animalades d’una certa envergadura. Perquè, realment, això que han votat els vots de la dreta a les Corts valencianes és una animalada de dimensions monumentals, de dinosauri gros.

Diuen, i he de traduir, evidentment, la redacció pedestre: “Les Corts Valencianes manifesten que l’idioma valencià és l’idioma de tots els valencians, diferent i diferenciat de les altres llengües de l’Estat Espanyol sense cap ambigüïtat, matís o assimilació amb altres llengües emparades en criteris acadèmics, científics o qualssevol altres aliens a la legalitat vigent”. I bé, anem per parts: la legalitat vigent la defineix en últim extrem el Tribunal Constitucional, i precisament aquesta resolució es vota i s’aprova per oposar-se a una sentència del mateix tribunal, és a dir contra l’única interpretació vàlida de la legalitat vigent. Punt primer, a favor de la pau, la pipa i la raó. Punt segon, i més curiós: ni el nacionalista més atrevit, en aquest país, havia gosat mai de dir que el valencià és “l’idioma de tots els valencians”, incolent-hi, per tant, els de Requena, Villena i Oriola. No dic que a mi em sembla bé o no, simplement m’intriga saber què hi deuen pensar els interessats, inclosos els

diputats que han votat a les Corts una afirmació tan contundent. Ja veuen quines coses arriben a proclamar, en estats de commoció extrema. Una curiositat addicional: la passió valenciana que mou els honorables diputats és tan gran que ja no gasten ni la denominació clàssica d’“Espanya”, sinó la d’“Estat Espanyol”. Realment, els petits honorables estaven molt exaltats. Punt tercer i més estrafolari: en aquest Estat Espanyol, resulta ser no tan sols diferent de tota altra llengua, sinó “diferenciat sense cap ambigüïtat o matís”. O siga, que res de concessions, ni de dir “home, potser els valencià i el català no són del tot diferents, potser es pareixen en algun matís, potser el tema es una mica ambigu”. Res, no senyor: la diferència és radical, el català és *polaco*, i no hi cap llengua que s’assemble al valencià ni tan sols en algun matís. En quina altra llengua, per exemple, les parts del cos es poden dir peus, cames, braços, pit i cap, i les del cap ulls, orelles, front, galtes, cara, dents i barbata? I en quina altra llengua de l’Estat Espanyol els dies de la setmana són dilluns, dimarts, dimecres, i els mesos de l’any són gener, febrer, març, etcètera? Ni matís ni ambigüïtat, no senyor, poca broma amb la gramàtica i el diccionari.

I per arrodonir la funció, els honorables diputats del PP, a instàncies dels igualment honorables d’Unió Valenciana, voten sense empatx que no hi ha assimilació possible del valencià amb altres llengües “emparades (les llengües?, l’assimilació?) en criteris científics, acadèmics o qualssevol altres, etc”. Quan s’ha vist al món que l’assimilació o no assimilació, la proximitat, identitat o distància entre les llengües puga emparar-se en criteris científics o acadèmics? Des de quan la universitat i la ciència tenen alguna cosa a dir en matèria de filologia? Etcètera. Són inescotables, inexhauribles, inacabables. La bestiesa no té límits. Les ganes de guerra tampoc. Han desenterrat la dextral, han fet la dansa ritual en honor al (la) Gran Manítú, s’han posat les plomes i s’han atipat de whisky de garrafa. Jo pensava que tenien algun remei, que els benifets de la civilitat arribarien també a l’extensa tribu de la dreta, que algun dia podríem parlar com persones raonables. Però em fan perdre l’esperança, quina pena.